

Cemaatin Havuzu

İçeriği Yazan: [ispartaküs](#) [1] Zaman: Cum, 12/04/2013 - 08:43

Yazar: Emre Erdik

Yazının Yazıldığı Tarih: Mart 2013

“Türkiye Cumhuriyeti, şeyhler, dervişler, müritler, meczuplar ülkesi olamaz.” Mustafa Kemal

Timsahın Havuzuna Düşen Aydınlar

Dostoyevski, 1800’lü yıllarda Rus dili açısından altın çağını yaşayan hayal gücünün yazıya aktarılması işinin; yani romancılığın en büyük isimlerinden biri. Haliyle ortaya koyduğu eserler kendi günü için olmasa bile kısa bir süre sonra Rusya’nın yaşadığı büyük kırılma ve devrimlerde öncü olmuştur. Bir Suç ve Ceza’nın çizdiği tablo bile -ki sosyalist bakış açısıyla bir eleştiri mevcut değildir- mutlak değişim gerektiğini göstermiş, Rusya 1905 ve 1917’de iki devrime tanıklık etmiştir.

Bu dönemde birbiri ardına yayınlanan bu büyük romanların bazıları sosyolojinin, psikolojinin araştırmasına konu teşkil etmiş, karakterlerin adları tüm dünya dillerine etimolojik bir katkı yapmıştır. Gonçarov’un Oblomov adlı eserinden türeyen Oblomovluk en bilinen örneğidir. Henüz literatüre girmese de Dostoyevski’nin Timsah adlı öyküsünün kahramanı Ivan Matveitch’in adından da pek rahatlıkla bir türetme meydana getirilebilir; “Matveitchlik”.

Ivan Matveitch, otuz yıla yakın bir süre yıllık izin dahi yapmadan çalışmış bir memurdur. Üstelik bu memuriyet hizmetindeki bazı hasletlerini etrafa göstererek yükselmeyi de düşünmektedir. Günün birinde küçük bir mirasa kavuşan Ivan, Avrupa turuna çıkmadan önceki son gününde eşi, kızı ve en yakın dostu Aleksî ile bir sirke gider. Amacı, başkentte herkesin konuştuğu, Alman bir çiftin sergilediği timsahı görmektir. Sirkteki altı metrelik timsahı incelerken, etrafındakilere onu anlatmaya çalışırken, soyunu sopunu öğrenmeye çalışırken yani kendi işgüzarlığıyla havuza düşüverir ve timsahın midesini boylar. Herkes Ivan için endişelenmektedir, fakat o tek parça olarak girdiği timsahın midesine kısa sürede alışı. Hatta kendisinin kurtarılma girişimine karşı çıkar, içeriden konuşmaya devam eder. Bu durum timsahın ününün iyiden iyiye artmasına neden olur. Ivan da bu ünden memnundur; yıllar sonra aradığı fırsat ayağına gelmiştir. Ziyaretçiler bir dakika olsun timsahın yanından ayrılmaz. Polis bu duruma inanmaz bile; Ivan’ın Avrupa ya gitmek için aldığı izin kâğıdını gösterip onun yurtdışında olduğunu söyler. Dostoyevski yazınının karanlık atmosferinden ayrılan bu mizahi öykü, o zamanın Rus toplumu için ifade ettiği değerden ayrı olarak günümüz Türkiye’sinde bir durumu çağırıştırdı bana: Cemaat olgusunu. Yani, artık bu lafzı tek başına karşılayan Gülen cemaat/hareketini.

Öyküyle benzerlik nerede diyebilirsiniz. Bunu görmek için yakın geçmişimize bakmak yeterli. 90’lı yıllarda “merkez siyasetin” tüm kurum ve isimleri, siyasal İslam karşısında bir isim etrafında kenetlenmişti. Siyasi ihtiraslarının olmayışı, eğitime verdiği önem, “modern” gibi özellikleri vurgulanan bu isim Fethullah Gülen idi. Ama Gülen’in bugün net olarak gördüğümüz gibi siyasi ihtirasları var, hem de fazlasıyla. Eğitim kurumları övgüye mazhar olacak kadar masum değiller. O günlerde “devlet büyüklerinin” bunu kestirememiş olması da mümkün görünmüyor. Can Kozanoğlu

'97 yılında "... İslami hareketin, laik kesimden bile onay hatta takdir gören bir yüzü daha var ki, işte o yüzdeki hesaplar anlık değil uzun vadeli. Ve bu yüz, finans şirketleriyle, özel eğitim kurumlarıyla, örtülü kadrolaşma politikasıyla, medya kuruluşlarıyla, medyatik tavırlarıyla geleceğin iktidarına hazırlanıyor. Eğer bu gerçekleşirse, asıl tehlike, dozu şimdiden kestirilemeyecek baskı, zorlama olasılıkları değil, mevcut düzenin daha bir muhafazakârlaşmış haliyle yeniden üretimi... Çünkü bu kesimin ufkunda da İslam var ama paranın iktidarına, keskin sınıfsal hiyerarşiye, muhafız devlet anlayışına dayanan, sonuçta yoksul ve yoksun İslamcılar da ezecek bir İslam." (Can Kozanoğlu, **İnternet Dolunay Cemaat, sayfa 17-18, İletişim Yayınları, 3. Baskı, 1997**) Cemaatin yarını, yani bugünleri tasarladığı açık. O halde nasıl oluyor da devlet buna göz yumuyordu? Gülen'in kişisel histografisini incelediğimizde bazı ip uçları elde ediyoruz: 60'lı yıllarda İskenderun'da asker iken Cuma günleri sivil bir şekilde gidip camilerde vaaz vermesi, 70'li yıllarda devletin fiili desteğini alan Komünizmle Mücadele Derneği yöneticiliği yapması, 80 darbesinden sonra, önce postal cilalayıp ardından gelen Özal devrinde peşi sıra okullar kurması, 90'lı yıllarda Özal'ın ölümüyle yarım kalan işlerine Süleyman Demirel'in 'babalık' yapması... 2000'li yıllar malumunuz; AKP.

Bağlarsak; bu cemaat koca bir timsah. Gazetecisinden akademisyenine, merkez sağ liderinden sosyal demokratına... Etrafında dolaşırken birçok isim düştü havuza. Sonrası malum. Timsahın midesinde konuşmaya başladılar. Hoşgörü, diyalog, demokrasi (!) Demokrasi talep eden bir cemaat en az konuşan bir timsah kadar ilginç. Keza cemaatin sözlük anlamı: **"Bir imama uyup namaz kılan kişiler"(TDK Türkçe Sözlük)**. Sözcüğün diğer anlamları da bu minvalden türetilmiş. Üstelik bu ilginçlik ABD, Hollanda ve Fransa'da üniversiteler bünyesinde Gülen Enstitüleri kurduracak boyutlara varıyor.

Eğitim Gönüllüsü Cemaat

Tekrarlamak icap ediyor. Mütemadiyen yinelenen önerme şu idi: " Cemaat ve önderinin siyasi hırsları yoktur, onlar dünya çapında bir eğitim organizasyonudur, klasik/anti-modernist İslami hareketler gibi nihai bir amaçları yoktur, cemaatin ..." Böyle olması gerçekten temennimiz ama gerçekler de ortada duruyor. Cemaatin her alandaki her adımı birbiri ile senkronize ve hedefe kilitlenmiş, merkezi bir yapı görünümü arz ediyor.

En sık tekrarlanan konu bilindiği üzere eğitim. Yaklaşık olarak 100 ülkede 1000 okuldan (temel eğitim kurumları, lise düzeyi kolejler ve üniversiteler) oluşan koca bir ağ ve Türkiye'de başlı başına tekel olunan dersane sektörü Cemaatin eğitim kuruluşları. Bazılarına göre "Dünyaya Türkçeyi taşıyan, modern eğitim müfredatını uygulayan" okullar. Fakat doğrudan cemaatin içinden aktarılan bilgiler tam tersi istikamette. Gülen'in 35 yıl başyardımcılığını yapan Nurettin Veren, 2006 yılında Merdan Yanardağ'ın Kanaltürkte ki programına konuk olmuş ve bu okulların kuruluş süreci ile gerçek işlevleri hakkında önemli ifşaatlarda bulunmuştu (Bu röportajların bant çözümleri Kuşatılan Türkiye isimli kitapta yayınlanmıştır). Veren bu okulların -Orta Asya coğrafyasındakiler- pek çoğunun kurucusu. Üstelik Özal'ın, Demirel'in tavsiye mektupları ile.

Bu okullaşma konusunda eklememiz gereken bir nokta var: Kendinden daha büyük bir emperyalist gücün gölgesinde, daha küçük işler yerine getirmek anlamına gelen hiyerarşik emperyalizmin devlet yönelimi olduğu Özallı yıllar ve reel sosyalizmin iflası bu okullaşmanın cemaat dışındaki iki temel dinamiğini oluşturuyor idi. Emperyalizm ve reel sosyalizmin çöküşünü iki anahtar kavram olarak yazınca bir şiar da kendiliğinden ortaya çıkıyor: Yeni dünya düzeni (YDD); YDD'nin "alternatifsiz" neo- liberal iktisadi perspektifi ve neo-liberalizmi aklayan, ona rıza sağlayan muhafazakârlaşma. Gülen okulları işte bu yeni düzene payandalık yapıyorlar. Cemaatin kayıtsız paralarının aklanması bu okullar sayesinde oluyor. Orta Asya'da ekonomi liseleri, genel ve teknik liseler kuruluyor. İdeolojik gıdayı alan, kendi ülkesinin Mülki teşkilatında kadro kapıyor. Nurettin Veren'in de altını çizdiği bir nokta daha var ki, hayli mühimdir: **"94 ülkede, Amerika'nın nerede üssü varsa orada okul var." (Merdan Yanardağ, Kuşatılan Türkiye, sayfa 56, Destek Yayınları, 25. Baskı, 2012)**

Türkiye'de ki dershanecilik/ üniversiteye hazırlık kursları sektörünün yaklaşık 2/3'ünün cemaatin kontrolünde olduğu söyleniyor. Üniversiteye giriş sistemi zaten bir hayli tartışma götürür. Üzerine son yıllarda bu giriş için gerçekleştirilen sınavlarda ortaya çıkan şaibeleri de eklediğimizde okullar yine cemaate dönüyor. Ayrıca cemaatin bu sektörden -test yayıncılığı da dâhil- 9 milyar dolara yakın bir paraya hâkim olduğu belirtiliyor. Fethullah Gülen'in ABD'ye gitmeden önce FEM dershanelerinin

Altunizade şubesinin beşinci katı ve Bozyaka Yamanlar Kolejinde ikamet ettiği biliniyor. Çok amaçlı dershanecilik anlayacağınız (!)

Bu yurtdışı okullarının ve dershanelerinin kuruluş süreci ve üzerine konuşulanlar bir de Fethullah Gülen'in bilimiyle birleşince ortaya daha net bir sonuç çıkıyor. **Bilim ve Gelecek** dergisinin **95. sayısında (Ocak 2012)** kapsamlı incelediği "F Tipi Bilim- Hocanın İlmî" dosyası yeterli bir örnek. *Elle-gözle tedavi, şuurlu kanunlar, parapsikoloji, telekinezi, telestezi, psikonezi, falcılık...* Üstatları Said Nursi'den bahsetmeye hiç gerek yok sanırım. Bunları da ekleyince cemaatin eğitim sevdasının takiye, rant, para, emperyalizmle ilişki, şaibe, kadrolaşma, üstlenilmiş küresel-stratejik görevlerden oluştuğu aşikar.

"Amaçsız" Kadrolar

İlk adım olan eğitim bunlardan ibaret. İkinci adım ise eğitim kanallarıyla beslenen kadrolaşma. Temel alanlar da Emniyet, Ordu, Mülki idare... Özellikle Emniyet içerisinde örgütlenme ve bu örgütlenmenin icraatlarını (Hrant Dink cinayeti, Ergenekon-Balyoz tertipleri gibi)ifşa eden kapsamlı çalışmalar mevcut. Bu bahsi açmamızın sebebi ise cemaatin havuzuna düşenlerin, halen cemaatin nihai bir amacı olmadığını yinelemesidir. Amaçsız olması belirsizliğe tekabül eder; daha tedirgin edici bir durumdur. Gülen de bu konuda **"Halkın büyük bir çoğunluğu yapılan hizmetleri, bu hoşgörü ve eğitim teşebbüslerini olumlu buluyorlar, sempati duyuyorlar... Şimdi bu insanlar bu faaliyetlere olan hüsnü zanlarını ifade ediyorlarsa, iyi şeyler yapılıyor diyorlarsa, bunların hepsi zannediyorum benim taraftarım gibi gösteriliyor. Bir yerde vaaz dinlemiş olabilir, bir sohbet dinlemiş olabilir, sempati duyabilir, sevebilir de... Birileri seviyorsa, bu hizmetlere saygı duyuyorsa, sempati duyuyorlarsa, "Niye seviyorsunuz?" diyemem. İhtimal ben adlarını, namlarını, nişanlarını bilmem ama Emniyet'in içinde belki de Askeriye de sevenler, saygı duyanlar vardır. Bunları hiç sevmediğim bir tabirle "Fethullahçı" diye karalamak çok yakışıksız bir şey oluyor."** diyor (tr.fgulen.com). Sizce yıllarca örülmüş, çeşitli yollarla gerçekleştirilmiş kolluk içinde örgütlenme bu kadar sade ve amaçsız olabilir mi? Eğer olsa idi, bu örgütlenmenin imam denilen sorumlu kişiler aracılığı ile Gülen'e kadar bağlanmasına ve yazdıklarından sonra Hanefi Avcı'nın tüm geçmişiyle dalga geçilircesine, Devrimci Karargâh tertibine dâhil edilmesine ihtiyaç duyulmazdı.

Sızıntı, Zaman, Samanyolu, Aksiyon, Yayınevleri...

Gülen medyası finansal ve kültürel etkinliği ile Türkiye'nin sayılı gruplarından birini teşkil ediyor. Grubun ilk yayın organı 1979 yılında, meşhur ağlayan çocuk fotoğrafı kapağıyla ilk sayısı çıkan Sızıntı dergisi. Yıllarca "sineğin kanadındaki panzehir, örümcekteki gizli imza" gibi ilmi gündemler yaratan Sızıntı, iletişim araçlarının evrimi ve cemaatin güncel politik yaşamda yer kazanması ile yetersiz kalınca Zaman, Samanyolu, Aksiyon peşi sıra arz-ı endam ediyorlar. Günü geliyor düzenlenen tertipler için yalan haber yapıyorlar, uyduruk dizileriyle halkta kanı yaratıyorlar (Kollama isimli ucuz dizi, Yalçın Küçük hocayı temsilen yaratılan Kaya Minik karikatürü), mahkemeden önce karar açıklıyorlar (Oda tv duruşması)...

Geçtiğimiz aylarda Yurt gazetesinde yer alan bir haber Zaman'ın gazetecilik tarzını yine ortaya koydu. Sami Menteş ve Caner Taşpınar imzalı haber (**Yurt/ 3 Şubat 2013**) İzmir'de açılan "askeri casusluk" davasının ek delil klasörlerine ait bir belgenin avukatların eline geçmeden Zamanda yayınlandığını aktarıyordu. O halde belgenin, polis fezlekesinden alınmış olduğu anlaşıyor. Emniyet içindeki F tipi örgütlenmenin resmi yayın organı Zaman gazetesi ülke çapında, abonelik sistemiyle bir milyona yakın dağıtılıyor. Bu dağıtım bazen abone bulunmayan yerlerde de yapılabilir. Bu genellikle bir abonenin parasını ödeyerek gazeteyi görünür-okunur kılmak için yönlendirmesi ile gerçekleşiyor.

Cemaatin en sık kullanılan basın kuruluşu Samanyolu tv'nin 25 Aralık 2012'deki 20. kuruluş gecesine birbirinden ilginç isimler katıldı. 90'ların pop kuşağından bir şarkıcı, bakanlar, iş adamları, belediye başkanları, DSP genel başkanı Masum Türker. Bir de açıklama yapmış Türker: **"Samanyolu'nun 20 yıl içinde önemli bir yol aldığını söylemek istiyorum. Şu anda Türkiye'de tarafsızlığını koruyabilecek, ya da her tarafa platform hazırlayacak yayınlara ihtiyaç var. Aykırı seslerin duyulmadığı toplumlarda bir süre sonra hükümrancılık, hükümrancılara da zarar vermeye başlar."** (www.sondakika.com [2]) Sanırım Türker başka bir kanaldan bahsediyor. Aksi

takdirde cemaat ile DSP arasındaki ilişki bir incelemeyi hak ediyor -ki bu konuda bazı verilere sahibiz-.

Sporsever Gülen

Gülen deyince sporda ilk akla gelen isim kuşkusuz Hakan Şükür. Yaptığı açıklamalar, oynadığı dönem Galatasaray içerisindeki kurduğu çekirdek cemaat ekibi (Emre Belözoğlu, Okan Buruk Hakan Ünsal), Gülen'in şahitliğinde kıyılan nikâhı, ulusal takıma çağrılmamasının ardından yapılan yorumlar, kaptığı vekillik... Bu durum zamanında Galatasaray'da da huzursuzluk yaratmıştı. Dönemin Galatasaray yöneticilerinden Fatih Altaylı Şükür, Emre ve Okan'ın Inter kulübüne transferlerinin ardından Hakan Ünsal'ı da kendisinin gönderdiğini ve işin temizlendiğini söylüyor. Bu duruma Ünsal'ın tepkisi ise: **"Ne mutlu bana ki, dini yaşayan bir futbolcu olduğum için Galatasaray'dan gönderildim."** (Birikim, Sayı 282, Ekim 2012) şeklinde bir beyanat. Ama tıpkı diğer alanlardaki kadrolaşmalar gibi spor sahalarındaki örgütlenme de futbolcuların "dini yaşaması" kadar masum değil. 3 Temmuz 2012 tarihinde başlayan şike davası sürecinde ve sonrasında, önemli bir çoğunluk bu işin ardında cemaatin olduğunu belirtti. Bu kanıyı yaratan cemaat kalemlerinin tutumuydu. Zaman gazetesi ise eski ve halen aktif bazı yöneticilerle konuşup bu algının yanlışlığı ortaya koymaya çalıştı (7 Mayıs 2012, Zaman). Şu an devam eden bir yargılama süreci mevcut, fakat sürecin sonunda yargı tabii ki cemaati işaret etmeyecek. Yargı dışından mecralarda buna ilişkin kuvvetli deliller sağlanırsa bu durumda yeni vahametın kapısı aralanacak: Türk futbolunda temizlik falan yok, bazı çevrelere operasyon var.

Cemaatin spor içinde bir takım finansal ilişkileri de mevcut. Gülen'in Bank Asyası 2008-2012 arasında Türkiye 1. Ligine sponsorluk yapmıştı. Beşiktaş eski yöneticisi ve şu anda "zenginler kulübü" olarak anılan Kasımpaşa yöneticisi İhsan Kalkavan'ın da Gülenle arası bir hayli iyi; cemaate yıllık 1 milyon dolar bağış yapacak kadar.

Finans İmparatorluğu

Cemaatin ilgi ve icraat alanları genişledikçe hâkim olunan para miktarı da dolaylı olarak artıyor. Bu yüzden eğitim alanından kazanılan büyük meblağların, TUSKON çatısı altında örgütlenen kapitalistlerin 7 milyar dolara varan ticari bağlantılarının, toplamda yıllık milyarlarca dolara tekabül eden hâsılâtın "ehil" eller tarafından yönetilmesi maksadıyla 1995 yılında Asya Finans -Bank Asya-kurulur. Yine Nurettin Veren'in anlatımına göre bankanın kuruluşunda Tansu Çiller ve Özer Çiller'in önemli yararlılıkları vardır. İlk girişim başarısızlıkla sonuçlanır. Zira Veren'in kurucu olarak Ankara'ya sunduğu isimlerin çoğunun banka kurmaya engel ticari sabıkası vardır. Ah bu gönül insanları... Bunun üzerine İhsan Kalkavan, Selçuk Berksan gibi isimlerle 16 kişilik yeni bir liste sunulur. Listedeki isimlerin bazılarının Orta Asya cumhuriyetleri ile ticari ilişkileri, orada kurulu fabrikaları vardır. Yani; Amerikan üssü, Gülen okulu, ticari bağlantılar bir arada. Tesadüf mü?

Bir de bankanın diğer ortaklar ve halka arz edilmiş kısmı var: **"Bunlardan biri ATV- Sabah sahibi Ahmet Çalık. Bir diğeri Zaman gazetesinin sahibi Ali Akbulut'un sahibi olduğu Akbulut Grubu... Halka arz ile hisse sahibi olanlar ise 117 kurumsal yabancı yatırımcı ve bunların bir kısmı Arap sermayesi adına işlem yapan ABD'li ve Avrupalı fonlar."** (Baran Dergisi, Sayı 171, 22 Nisan 2010)

Bankanın yönetici kadrosu da şaibeli isimlerden oluşuyor. Yakın döneme kadar genel müdürlük koltuğunda oturan Cemil Özdemir, Yurtbank'ın 700 milyon dolarını kaybedip banka iflas etmeden 3 ay önce görevini bırakıyor. Ardından AKP döneminde Halk Bankta şaibeli bir kredi meselesinden dolayı görevinden zoraki ayrılıyor ve Bank Asya'ya genel müdür oluyor.

Bank Asya da diğer İslamcı finans kuruluşları gibi faizsiz bankacılık iddiasını taşıyor. Ama bu da tartışmalı bir ifade. Baran dergisinden Sezai Kırılancık şöyle soruyor: **"Bir Bank Asya şubesine gidin, kullandıkları hesaplama sistemini ve bu sistemin kaynağını, bağlı olduğu kanunu sorun. Faiz hesaplamasından ne kadar farklı? Banka personeli bile bilmez. Gidin paranızı alırken sorun 'Bana verdiğiniz bu kar payı nereden ve nasıl karşılandı?' diye. Bilgi versin. Hangi mamul ihtiyaçları karşılamışlar, hangi ihtiyaca cevap vermiş ve bu ihtiyacını karşıladıkları insanlar kimler?"** (Baran, Sayı 171) En görünür örnek olarak kredi kartı borcu gecikmelerinde uygulanan faiz, faiz değil midir?

Paranın Padişahlığı, Karanlığı Yobazı

Piyasaya uyumlu, emperyalizmle çelişmeyen, esnek yani “ılımlı” İslam bu. Yeri gelir faiz de olur, yalan ve iftira da. Bunca yapılanlar aslında bizim asıl meramımızı da yansıtıyor. Cemaat amaçsız ve örgütsüz değil. Aksine bir piramit gibi yukarıdan aşağıya, otoriter, kurumsal ve yarınlarımız üzerinde tasarruflar planlayan bir yapıda. Köyünden tahta bavuluyla çıkan, ilkokul mezunu bir vaizin nasıl olup da bu kudrete eriştiğinin yanıtı ise yerleşmiş olduğu topraklarda gizli. Yani ABD’ de, dolayısıyla emperyalizmde.

Gülen ABD topraklarında tek değil. Dünyanın değişik bölgelerinden kendine benzer isim ve cemaatlerle bir arada. Bunlardan en ilginç olanı Moon tarikatı ve lideri Güney Koreli Sun Myung Moon. Moon da fakir bir köylü çocuğuyken ABD himayesinde anti-komünist mesaiye başlıyor. Reel sosyalizmin çözülüşünün ardından dinlerin birleştirmesi için enerji harcıyor. Moon’un tüm dünyada okul, vakıf, medya kuruluşları, işletmeleri mevcut. Ayrıca ABD’de CIA ve FBI ile iç içe. Bu kadar benzerlik gerçekten ilginç. Fakat iş bu benzerlikler ile de sınırlı değil. Moon ile Gülen’in bağlantıları da var: Eski CHP genel sekreterlerinden Kasım Gülek. Moon’un Türkiye havarisi olarak bilinen Gülek ile Gülen’in arası da bir hayli sıkı idi. Gülen bu bağlantılarını, 97 yılında yapılan meşhur Yeni Yüzyıl röportajında açıkça anlatıyor. Bu röportaja Gülen’in resmi sitesi tr.fgulen.com adresinden ulaşılabilir.

Anlattığımız tüm bu şeyler ne hayal ürünü ne de gizli kapaklı sırlar. Bir tarikat kolunun siyasi ve ticari sicilinden bahsediyoruz. Bunlar hali hazırda bilinen, anlatılan, kanıtlı gerçekler. Bunlara rağmen havuza düşüp timsahın karnını boylamak isteyen yazar, aydın, akademisyen çokluğu da bu gerçeklerin diğer yüzünü oluşturuyor. Lenin Oblomov hakkında **“Rusya üç devrim geçirdi, ama gene de Oblomov’lar kaldı; çünkü Oblomov’lar yalnız derebeyleri, köylüler, aydınlar arasında değil, işçiler, komünistler arasında da vardır. Toplantılarda, komisyonlarda, nasıl çalıştığımıza bakarsanız, eski Oblomov’un içimizde olduğunu görürsünüz. Onu adam etmek için daha çok zaman yıkamak, temizlemek, sarsmak, dövmek gerekecektir.” diyor (Gonçarov, Oblomov, çev. Sabahattin Eyüboğlu-Erol Güney, sayfa 7, Kök Yayınlar, 1967).** Bu alıntıya Matveitch yazsak abes kaçmaz sanırım. Sırf bu yüzden dönüp dolaşıp, bildiğimizi ve yeni öğrendiğimizi her mecrada teşhir etmek durumundayız.

En başta bahsettiğimiz öykü, askerlerin timsahı öldürüp Ivan’ı kurtarması ile son buluyordu. Peki, bizim timsahı kim öldürecek? Onun da cevabı Nazım’da:

“Düşmanı yenecek işçi sınıfımıza selâm!

Paranın padişahlığını,

karanlığını yobazın

ve yabancının roketini yenecek işçi sınıfına selâm!”(N. Hikmet Ran)

Emre ERDİK

iletisim@politikadergisi.com [3]

Yorumlar

- [Analiz](#) [4]

- [Toplumsal](#) [5]

Kaynak URL (25/04/2024 - 07:56 tarihinde yazdırıldı):

<https://www.politikadergisi.com/okur-makale/cemaatin-havuzu>

Bağlantılar:

- [1] <https://www.politikadergisi.com/pd-uye/ispartakus>
- [2] <http://www.sondakika.com/>
- [3] <mailto:iletisim@politikadergisi.com>
- [4] <https://www.politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/analiz>
- [5] <https://www.politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/toplumsal>